

GIANNI RODARI
DE MUIS
DIE KATTEN AT
70 raargebeurde verhalen

tekeningen
GERDA DENDOOVEN
vertaling
INGE PIRYNS

B&L

INHOUD

<i>Er was eens...</i>	7	Het haar van de reus	73
De onfortuinlijke jager	9	De neus die ging lopen	76
Het ijspaleis	12	De weg naar nergens	79
De verstrooide Giovanni gaat wandelen	14	De vogelverschrikker	84
Het afbraakpaleis	17	Het spel met de stok	85
Het oude vrouwtje dat niessalvo's ontcijferde	22	Oude spreekwoorden	88
Het Land met een Hoek Af	24	Apollonia, godin van de jam	90
Het Land van Ont	27	De oude tante Ada	93
De botermannetjes	29	De koning die ging sterven	96
Alice Cascadina	30	De kometentovenaar	98
De weg van chocola	34	De zon en de wolk	101
Getallen verzinnen	36	De visser uit Cefalù	102
Brief, broef, braf	38	Koning Midas	105
De befaamde regen van Piombino	41	Het blauwe stoplicht	108
Stockholm te koop	42	De muis die katten at	110
De neus van de koning	44	Ik haal de negen naar beneden	113
De draaimolen van Cesenatico	47	De onzichtbare Tonino	115
Op het strand van Ostia	51	Zoveel vragen	120
De muis uit het stripverhaal	55	De brave Gilberto	122
De geschiedenis van het koninkrijk Maaltje	59	Het woord <i>Huilen</i>	124
Alice valt in zee	60	Schrokkelkoorts	126
De klokkenoorlog	63	Zondagochtend	128
Een viooltje op de Noordpool	66	Slapen en opstaan	130
De jonge rivierkreeft	70	Giacomo van Kristal	132
		Met de apen op excursie	135

Er was eens...

De heer Mozzarella	136
Zeven in één	138
De man die het Colosseum wilde stelen	140
Lift naar de sterren	143
Bus 75	147
Hondsdorpe	151
De vlucht van Pulcinella	155
De metselaar uit Valtellina	158
De deken van de soldaat	160
De waterput van Cascina Piana	164
Huizen en flatgebouwen	167
Meester Garrone	169
De planeet van de waarheid	171
Het rollend trottoir	173
De astronomische keuken	174
Het leerzame snoepje	176
Het ruimtekuiken	179
Het proces tegen de zoon	183
Verhaaltjes verwarren	186
De geweldige loopbaan van een Tien	188
Het mannetje van niets	190
Universeel verhaal	191

...een man uit Varese die meneer Bianchi heette. Hij was boekhouder en werkte als handelsreiziger. Zes dagen per week reisde hij heel Italië rond — van noord naar zuid, van oost naar west en alles daartussenin — om medicijnen te verkopen. Op zondag keerde hij naar huis terug, en op maandagochtend vertrok hij opnieuw. Maar voor hij vertrok, zei zijn dochtertje telkens weer: ‘Niet vergeten hoor, papa: elke avond een verhaaltje.’

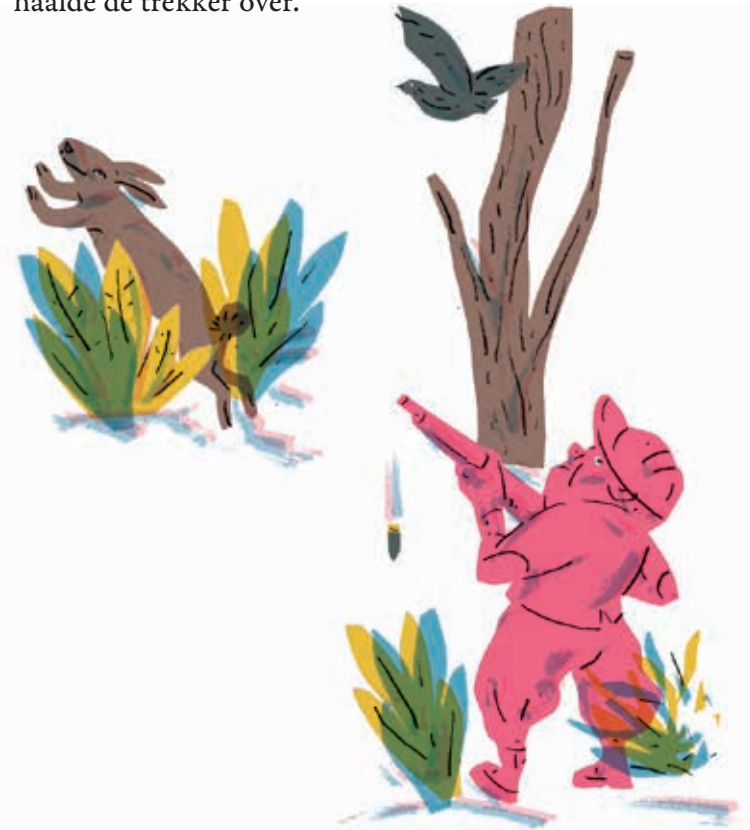
Want het meisje kon niet slapen zonder verhaaltje, en haar mama had haar alle verhaaltjes die ze maar kende al zeker drie keer verteld. Zo kwam het dat meneer Bianchi elke avond, waar hij zich ook bevond, stipt om negen uur naar Varese belde om zijn dochter een verhaaltje te vertellen. Dit boek bevat die verhalen van meneer Bianchi. Je zal zien dat het allemaal korte verhalen zijn: uiteraard, de boekhouder betaalde de telefoongesprekken uit eigen zak en kon dus geen al te lange gesprekken voeren. Slechts af en toe, wanneer hij goede zaken had gedaan, permitteerde hij zich een paar minuten meer.

Er is me verteld dat wanneer meneer Bianchi naar Varese belde, de meisjes van de telefooncentrale al hun andere telefoongesprekken onderbraken om naar zijn verhalen te kunnen luisteren. Dat geloof ik graag: sommige verhalen zijn ware pareltjes.

DE ONFORTUINLIJKE JAGER

‘Pak je geweer, Giuseppe, pak je geweer en ga op jacht,’ zei op een ochtend een moeder tegen haar zoontje. ‘Morgen trouwt je zus, en ze wil haas met polenta op het menu.’

Giuseppe pakte zijn geweer en ging op jacht. Hij was nog maar net vertrokken, of hij zag een haas over een heg springen en het veld in hollen. Hij legde aan, mikte en haalde de trekker over.

Maar het geweer zei: *Pang!*, met de stem van een mens. En in plaats van de kogel uit de loop te schieten, liet het die op de grond vallen.

Giuseppe raapte de kogel op en bekeek hem vol verbazing. Hij bestudeerde aandachtig het geweer, dat er precies hetzelfde uitzag als altijd. Maar ondertussen had het wel, in plaats van te schieten, *Pang!* gezegd, met een vrolijk en fris stemmetje. Giuseppe onderzocht ook de geweerloop. Hoe was dit mogelijk? Kom nou! Alsof er zich iemand in verstoppt zou hebben! Er zat helemaal niets of niemand in de loop.

‘Maar mama wil een haas. En mijn zus wil die met polenta eten...’

Op dat moment kruiste dezelfde haas opnieuw het pad van Giuseppe, maar deze keer had hij over zijn kop een witte sluier, versierd met oranjebloesem, en hij hield de ogen op de grond gericht terwijl hij statig voorbij schreed.

‘Kijk nu,’ zei Giuseppe, ‘zelfs de haas gaat trouwen. Nou ja, dan schiet ik wel een fazant.’

Een beetje dieper het bos in zag hij inderdaad een fazant op het pad wandelen, totaal onverstoord, zoals op de eerste dag van het jachtseizoen, wanneer de fazanten nog niet weten wat een geweer is.

Giuseppe mikte, haalde de trekker over, en het geweer deed: *Pang!*, het zei *Pang! Pang!*, twee keer, zoals een kind dat zou hebben gedaan met zijn houten geweer. De kogel viel op de grond en joeg enkele rode mieren zo de stuipen op het lijf dat ze onder een pijnboom vluchtten.

‘Wel heb je ooit,’ zei Giuseppe, die boos begon te worden, ‘mama zal echt blij zijn als ik met een lege jachttas thuiskom.’

De fazant, die bij het horen van die *Pang! Pang!* het struikgewas was ingedoken, verscheen opnieuw op het pad, deze keer gevolgd door zijn kuikentjes, allemaal op een rij. Ze leken veel plezier te hebben. En achter aan de stoet liep hun moeder, trots en opgetogen alsof ze net de eerste prijs had gewonnen.

‘Jij zult nu wel blij zijn zeker,’ mompelde Giuseppe. ‘Je bent dan ook al een tijdje getrouwd. Maar op wie moet ik nu schieten?’

Hij herlaadde zorgvuldig zijn geweer en spiedde om zich heen. Op een tak zat een merel, die met zijn gefluit leek te willen zeggen: ‘Schiet mij! Schiet mij!’

En Giuseppe schoot. Maar het geweer zei: *Pang!*, zoals een kind dat zou doen bij het lezen van een stripverhaal, en voegde er nog een geluidje aan toe dat veel weg had van gegiechel. De merel floot nog opgewekter dan daarvoor, alsof hij wou zeggen: ‘Je hebt geschoten, het schot gehoord, bij alle kromme hazen, ik weet van geen moord.’

‘Ik wist het,’ zei Giuseppe. ‘Er is duidelijk een staking van de geweren vandaag.’

‘Een goede jacht gehad, Giuseppe?’ vroeg zijn mama toen hij thuiskwam.

‘Zeker, mama. Ik heb drie dikke vette ergernissen binnengehaald. Die zullen ongetwijfeld heerlijk smaken bij de polenta.’

HET IJSPALEIS

Op een keer in Bologna, bouwden ze midden op de Piazza Maggiore een ijspaleis. Uit alle uithoeken van het land stroomden de kinderen toe om eraan te likken.

Het dak was van slagroom, de rook uit de schoorstenen was van suikerspin, de schoorstenen zelf waren van gekonfijt fruit. Al het overige bestond uit ijs: de deuren waren van ijs, de muren, de meubelen.

Een kleuter had zich eens aan een tafel vastgeklampt om er een voor een de vier poten van te likken, tot hij de tafel, met alle borden die erop stonden, op zijn hoofd kreeg. De borden waren van chocolade-ijs, het lekkerste in zijn soort.

Op een gegeven moment merkte een politieagent dat er een raam aan het smelten was. Het glas van de ramen bestond uit aardbeienijs, en dat sijpelde in roze straatjes naar beneden.

‘Snel!’ riep de agent. ‘Haast-je-likje!’

En iedereen begon nog harder te likken, om geen druppel van dit meesterwerk verloren te laten gaan.

‘Een stoel!’ smeekte een oud dametje, dat er maar niet in slaagde zich een weg door de massa te banen. ‘Een stoel voor een arm oud vrouwtje. Wie is zo goed om mij er een te brengen? Liefst een met armleuning!’

Een behulpzame brandweerman bracht snel een stoel van vanille- en pistache-ijs, en het arme oude vrouwtje, een en al gelukzaligheid, begon eraan te likken, te beginnen

met de armleuning.

Het was een heerlijke dag, en op doktersvoorschrift had niemand toen buikpijn.

En tot op de dag van vandaag, wanneer kinderen zeuren om nog een ijsje, zuchten de ouders: ‘Alweer? Als het aan jou lag, hadden we een heel ijspaleis nodig, zoals het ijspaleis van Bologna.’

DE VERSTROOIDE GIOVANNI GAAT WANDELEN

‘Mama, ik ga wandelen.’

‘Ga maar, Giovanni, maar wees voorzichtig als je de straat oversteekt.’

‘Goed, mama. Dag mama.’

‘Je bent altijd zo verstrooid.’

‘Ja, mama. Dag mama.’

De kleine Giovanni gaat vrolijk de deur uit en tijdens het eerste deel van zijn tocht let hij extra goed op. Zo nu en dan houdt hij halt om zichzelf te checken.

‘Ben ik er nog helemaal? Jawel!’ en hij gniffelt in zijn eentje.

Hij is zo enthousiast over zijn oplettendheid dat hij begint te trippelen als een mus. Maar dan raakt hij in de ban van etalages, auto’s en wolken, en natuurlijk beginnen hier de problemen.

Een heer leest hem heel vriendelijk de les:

‘Wat ben jij toch verstrooid, jongeman. Zie je dat? Je bent al een hand kwijt.’

‘Euh, het is nog waar ook. Wat ben ik toch verstrooid.’

Hij gaat op zoek naar zijn hand, maar in plaats daarvan vindt hij een leeg conservenblik. Is het echt leeg? Eens zien. En wat zat er dan in vóór het leeg was? Het kan toch niet leeg geweest zijn vanaf dag één...

Giovanni vergeet dat hij zijn hand zoekt, en daarbij vergeet hij ook het conservenblik. Omdat hij een manke hond heeft opgemerkt die hij wil bijbenen voor die de

hoek omslaat, verliest hij een volledige arm. Maar hij merkt het niet eens op, en rent verder.

Een brave vrouw roept hem na: ‘Giovanni, Giovanni, je arm!’

Giovanni hoort het niet eens.

‘Vooruit dan maar,’ zegt de brave vrouw. ‘Ik breng hem wel naar zijn mama.’

En ze gaat naar het huis van Giovanni’s mama, arm in arm met Giovanni’s arm.

‘Mevrouw, ik heb hier de arm van uw zoontje.’

‘Oh, de verstrooide professor. Ik weet niet meer wat te doen of wat te zeggen.’

‘Tja, dat weet toch iedereen, alle kinderen zijn zo.’

Na een poosje verschijnt nog een andere brave vrouw.

‘Mevrouw, ik heb een voet gevonden. Die zal toch niet van uw Giovanni zijn?’

‘Maar natuurlijk is die van hem, ik herken hem aan de schoen met het gat erin. Oh, wat een verstrooid kind heb ik toch gekregen! Ik weet niet meer wat te doen of te zeggen.’

‘Tja, dat weet toch iedereen, alle kinderen zijn zo.’

Nog een poosje later komt er een oud vrouwtje bij, dan de bakkershulp, dan een trambestuurder, en zelfs een gepensioneerde lerares, en allemaal brengen ze een stukje van Giovanni mee: een been, een oor, de neus.

‘Bestaat er een jongen die nog verstrooider is dan de mijne?’

‘Tja, mevrouw, alle kinderen zijn zo.’

Uiteindelijk komt Giovanni thuis, springend op één enkel been, zonder oren of armen, maar vrolijk als een mus, en zijn mama schudt het hoofd, zet alle lichaamsdelen weer op hun plaats en geeft hem een zoen.

‘Ontbreekt er niets, mama? Ben ik braaf geweest, mama?’

‘Ja, Giovanni, je bent echt heel braaf geweest.’

Op een keer, in Busto Arsizio, maakten de inwoners zich zorgen omdat de kinderen er alles kapotmaakten. We hebben het hier niet over hun schoenzolen, broeken en boekentassen: ze gooiden de ruiten in wanneer ze met de bal speelden, sloegen de borden op tafel kapot en smeten de glazen in het café stuk. Dat ze de muren niet sloopten, was enkel en alleen omdat ze geen hamers hadden.

De ouders wisten zich geen raad meer en richtten zich tot de burgemeester.

‘Zullen we boetes uitdelen?’ stelde de burgemeester voor.

‘Een goed idee,’ zeiden de ouders, ‘en dan betalen we die met stukken en brokken.’

Gelukkig zijn er in de streek rond Busto Arsizio heel wat boekhouders te vinden. Een op de drie inwoners heeft een diploma boekhouden en allemaal kunnen ze boekhouden als de beste. Maar de allerbeste was toch meneer Gamberoni, een oudere heer die talrijke kleinkinderen had en daardoor ruime ervaring had opgedaan met stukken en brokken. Hij pakte pen en papier en berekende de schade die de kinderen van Busto Arsizio hadden aangericht door zoveel mooie en bruikbare dingen stuk te slaan. De einduitkomst was afgruiselijk: dertien legioen vijfhonderdvergruizeld vierhonderdnegentiennooitgezien.

‘Met de helft van deze som,’ verzekerde meneer Gamberoni, de boekhouder, ‘kunnen we een afbraakpaleis

bouwen en de kinderen verplichten het aan stukken te slaan. Als deze aanpak hen niet geneest, zal niets hen nog kunnen genezen.'

Zijn voorstel werd aanvaard en het paleis werd razendsnel opgebouwd, met dezelfde overtuiging als vier plus vier, en acht plus twee tien is. Het paleis was zeven verdiepingen hoog en had negennegentig kamers; elke kamer was volgestouwd met meubelen en elk meubel pulde uit van de serviezen en sierobjecten, spiegels en kranen niet meegerekend. Op de dag van de feestelijke opening kregen alle kinderen een sloophamer en op een teken van de burgemeester werden de poorten van het afbraakpaleis wagenwijd opengegooid.

